

บทที่ 1

‘บ้านหมอกตะวันตก เกสต์เฮาส์ แอนด์ บังกะโล อินปาย’
อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน
บริการห้องพักและบังกะโล รายวัน รายเดือน และรายปี (เรามีให้
บริการ แต่แนะนำให้ซื้อบ้านถอะ)

ราคาห้องพักรายวัน

ห้องเดี่ยว เตียงเดี่ยว พร้อมทีวี ตู้เย็น เครื่องทำน้ำอุ่น : 500 บาท /
คืน*

ห้องเดี่ยว เตียงคู่ พร้อมทีวี ตู้เย็น เครื่องทำน้ำอุ่น : 600 บาท /
คืน*

*ราคานี้ รวมค่าบริการอาหารเช้าสำหรับทุกห้องที่พัก

สอบถามข้อมูล : คุณอาทิตย์ โทร. 08 - 53xx xxxx’

นักลึกลับกวาดสายตาอ่านข้อความที่ปรากฏอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ แล้วป้ออย่างตึงอกตึงใจ คล้ายกับจะลืมนไปแล้วว่ายังมีสายตาของคนนั่งเอกเขนกอยู่บนโซฟาพับแขกตัวยาวมองเธอที่กำลังนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านล่างด้วยสายตาครุุ่นคิด

"บาส ดูนี่สิ" เธอหันมาพร้อมกับปรับจอยคอมพิวเตอร์เสียงขึ้นเพื่อให้คนที่นั่งสูงกว่าได้เห็น "เกสต์เฮ้าส์นี้น่าสนใจดีนะ แถมราคาห้องพักก็ยังไม่แพงเกินไปอีกด้วย"

อีกฝ่ายมองแกลลอรี่ภาพที่โชว์บนเว็บไซต์ นักลึกลับจึงอธิบายต่อ

"บังกะโลนีอยู่นอกตัวเมืองปายไปหน่อยหนึ่ง เราว่ามันก็ดี เพราะจากที่ได้ยินแซมบี้เล่าให้ฟังว่าตรงตัวอำเภอมันพลุกพล่านไปหน่อย ถ้าต้องการบรรยากาศเงียบๆ แบบปายแท้ๆ ต้องอยู่ห่างจากตัวเมืองออกไป"

บาสมองหน้าเธอ "หน้า..."

"เนี่ย เราวางแผนไว้แล้วนะว่าจะนั่งรถจากหมอชิตไปลงที่อาเขต จากนั้นก็จะต่อรถตรงไปที่ปายเลย บาสว่าดีมั๊ย"

ด้วยสายตาของน้ำที่กระตือรือร้นเป็นพิเศษ ทำให้คนที่ตั้งใจจะพูดถึงเรื่องบางเรื่องจำต้องเก็บคำพูดของตนเอาไว้ก่อน

"...ถ้าหน้าดีก็ดี"

น้ำทำปากย่น "ไม่ใช่ถ้าเราว่าดีก็ดีสิ เราอยากได้ความเห็นจากบาสนะ ไม่อย่างนั้นจะให้บาสมาที่บ้านเราทำไม"

"เราก็นึกว่าน้ำชวนเรามานั่งดูหนังดีวีดีเหมือนอย่างเคย"

"โห! ดีวีดีนะ ดูเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้าจะไปเที่ยวที่ปายก็ต้องช่วงนี้แหละ เวิร์ดสุดๆ แถมที่ผ่านมามาเราไม่ค่อยได้เจอกันสักเท่าไรเพราะเรารู้ว่าบาสงานเยอะ เราเลยกะว่าช่วงหยุดยาวนี้จะได้ไปเที่ยวด้วยกันไง"

"แต่..."

ยังไม่ทันที่บาสจะพูดอะไร เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นเสียก่อน ชายหนุ่มยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูแล้วถอนใจ

"ใครนะ"

เขาลุกขึ้นยืนและเดินไปทางประตูที่ออกไปนอกชาน "ที่ทำงาน"

เธอเลิกคิ้ว "ในวันอาทิตย์นี่นะ"

"ก็เราบอกมาแล้วว่าช่วงนี้งานในออฟฟิศมันเยอะ นี่คงจะหาไฟล์อะไรไม่เจอแหงๆ" แล้วก็ก้าวออกไปนอกชาน

"งั้นเราจองตั๋วรถเหี่ยวบาสไว้เลยนะ"

"อ้อ" บาสขานรับก่อนจะกดปุ่มรับสาย แม้จะอยู่ถึงนอกชานแล้วเสียงที่เขาทักทายคนที่อยู่ปลายสายก็ยังเล็ดลอดให้ได้ยินอยู่ดี "ฮัลโหลว่าไงเข้ม"

น้ำกับบาสคบกันมาอย่างเข้าปีที่สองแล้ว เขาทำงานอยู่ในบริษัทส่งออกสินค้าสู่ต่างประเทศ ส่วนเธอเป็นนักวาดภาพประกอบนิทานที่มีอาชีพเสริมคือช่วยพี่สาวดูแลร้านเบเกอรี่ที่เปิดอยู่ตรงหน้าปากซอยหมู่บ้าน

ทั้งคู่พบกันในงานเลี้ยงรุ่นสมัยมัธยมปลาย ซึ่งจริงๆ แล้วเธอเองก็รู้จักบาสมาก่อนหน้านั้น เพราะเขาเป็นดาวเด่นในรุ่น ทั้งเรียนดี หน้าตาหล่อเหลา แถมยังเป็นนักกีฬาบาสเก็ตบอลที่เล่นได้เก่งสมชื่อเสียด้วยคุณสมบัติออกจะครบขนาดนี้ ย่อมเป็นที่ปลื้มของสาวๆ เป็นธรรมดา

แล้วก็เหมือนกับพล็อตสากลของหนังรักโรแมนติกทั่วไป เมื่อจู่ๆ ยัยเขยแวนหนาทะโตะที่ไม่ได้เด่นดังอะไรนอกจากรับรางวัลชนะเลิศด้านการประกวดภาพเขียนเนื่องในวาระสำคัญต่างๆ ของปี ใช้เวลาว่างในแต่ละวันด้วยการหมกตัวอยู่ในห้องสมุดและชมรมศิลปะ จะกลายร่างเป็นสาวสวยเมื่อไรแวนตากรอบหนา และเสื้อผ้าสวยๆ ที่ได้านิสงส์จากการโทรไปถามเพื่อนสนิทก่อนหน้านั้นสองวันว่า 'จะไปงานเลี้ยงรุ่น ใส่เสื้อยืดกางเกงยีนไปได้มั๊ย' และวันรุ่งขึ้นก็มีรถพิกทองมารับเธอไปแปลงโฉมจนแทบจำเค้าเดิมไม่ได้

แล้วก็เป็นที่สุดสำเร็จเมื่อสาวที่เกิดสวยขึ้นมากะทันหันจะมีท่ามี

เคอะเขินจนเปลือยทำอะไรเป็นๆ ให้เป็นที่สนใจแก่คนทั่วทั้งงาน (ด้วยการสะดุดขอบพรมล้นหน้าคะมำจนล้นเข็มหัก) และก่อนที่จะอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี พระเอกขี่ม้าขาวอย่างบาสก็เข้ามาช่วย โดยอาสาจะไปส่งเธอที่บ้าน น้ำรับน้ำใจเขาด้วยรอยยิ้มว่า

“ไม่เป็นไรค่ะ มีรองเท้าสำรองอยู่ในรถอีกคู่หนึ่ง”

ด้วยความรอบคอบของน้ำในครั้งนั้นสร้างความประทับใจให้กับบาส (เขามอบเธอที่หลัง) จนความสัมพันธ์ของทั้งคู่งอกเงยจนกลายเป็นคนรู้จักของกันและกัน ตราบจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

นักลุ่มมองร่างของชายคนรักที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ตรงสนามหญ้าหน้าบ้านแล้วขมวดคิ้ว ปกติแล้วบาสไม่เคยรับโทรศัพท์ที่ใครแล้วเดินออกไปแบบนี้เลย ดูแล้วน่าสงสัยยิ่งงักพิกล หากแต่ทำที่ที่เป็นปกติของเขาก็ดูแล้วไม่น่าจะมีอะไรแปลกไป

เว้นแต่คำว่า ‘เข็ม’ นี่แหละ

น้ำรู้จักเพื่อนร่วมงานของเขาทุกคน ยกเว้นคนชื่อ ‘เข็ม’ ที่เขาเพิ่งเอ่ยให้ได้ยินโดยบังเอิญเมื่อครู่ ทำยีนเอามือเท้าสะเอวข้างหนึ่งและหันหลังให้กับเธอทำให้ไม่สามารถมองได้ว่าตอนนี้เขากำลังทำสีหน้าอย่างไร

แล้วจู่ๆ น้ำก็สลัดศรัทธาไล่ความคิดฟุ้งซ่าน *จะทิ้งไปทำไมนะ ไม่มีอะไรรักหน่อย* เธอเอ็ดตัวเองแล้วหันมาให้ความสนใจกับภาพถ่ายที่อยู่ในเว็บแกลลอรี่ที่เปิดค้างไว้ต่อ แต่...

เข็มนี่ใครวะ

“น้ำ ที่ออฟฟิศโทรมาตามตัวด่วน เราต้องไปแล้วล่ะ” บาสเดินเข้ามาบอกเธอหลังจากที่คุยโทรศัพท์ไปกว่าสิบห้านาที

“เธอ” เธอกล่าวทั้งที่ตายังมองจอคอมพิวเตอร์ “ตามตัวไปที่ออฟฟิศในวันอาทิตย์นี่นะ”

บาสถอนใจออกมาหนักๆ ก่อนจะอธิบายให้เธอฟังด้วยเสียง
เหนื่อยหน่าย "โอ้...ช่วงนี้นั้นไฮซีซั่นนะ งานของบริษัทเรานั้นก็ต้อง
เยอะขึ้น ที่มืองของเรารับโปรเจกต์ใหญ่มาแล้วก็ต้องทำให้ทันเวลาด้วย แม้
ว่าวันนี้จะเป็นวันหยุดก็เถอะ" แล้วเขาก็โน้มตัวลงเพื่อจะจูบที่หน้าผากเธอ

"แล้วคนชื่อเซ็มนี่ก็อยู่ที่มเดียวกันกับบาสเธอ" คำถามของน้ำทำให้เขา
ชะงัก

"เซ็มเพิ่งเข้ามาอยู่ที่มเดียวกับเรานะ เป็นพนักงานที่ย้ายมาจาก
แผนกอื่น"

"มีน่ะละ ไม่เคยได้ยินชื่อ" เธอพิมพ์ปากก่อนจะมองหน้าบาสที่กำลัง
ส่งยิ้มให้

"เราต้องไปแล้ว" แล้วบาสก็แนบริมฝีปากกับหน้าผากเธอเบาๆ ก่อน
จะผละออกห่าง

"บาส"

"อะไรเธอ" เขาสวมรองเท้า

"แล้วอย่าลืมแนะนำเราให้ 'เซ็ม' รู้จักด้วยนะ"

"..."

"บาส" เธอเร่งเขา

"...ได้สิ"

และบาสคงจะเข้าใจอะไรผิด เมื่ออีกสองอาทิตย์ต่อมา เขาพา 'เซ็ม'
มารู้จักกับเธอจริงๆ ก็ไม่เชิงว่าพามาให้เจอหรอก แต่เผชิญเจอกันโดย
บังเอิญมากกว่า เมื่อน้ำไปทานมื้อกลางวันที่ร้านอาหารเจ้าประจำของเขา
และเธอเพียงลำพัง เธอพบกับบาสและผู้หญิงอีกคนที่เขาแนะนำว่านี่คือ
'เซ็ม' กำลังนั่งทานข้าวอยู่ก่อนแล้ว โดยไร้เงาเพื่อนร่วมทีมของเขาแม้
สักคน

มันคงเป็นความผิดของเธอเองที่ลืมนอบบาสไปว่า ให้แนะนำเธอกับ

เข้มในฐานะแฟนคนปัจจุบัน และเพื่อนร่วมงานคนใหม่ของเขา ไม่ใช่อดีตแฟน และอดีตเพื่อนร่วมงานที่ตอนนี้กลายเป็นแฟนคนใหม่ไปแล้ว

เสียงท่อนฮุคของเพลง Where is the love ของ The Black Eyed Peas ดังกึ่งกลางดึกท่ามกลางความหนาวเย็นของฤดูหนาว และนั่นทำให้คนที่กำลังนอนซุกตัวกับความอบอุ่นใต้ผ้าห่มสะดุ้งเฮือก

ใครแม่งโทรมาปานหีวะเหี้ย

ชวัลย์วิทย์สบถออกมาเป็นภาษาสมัยพ่อขุนรามคำแหงในใจแล้ว
ค้นหาโทรศัพท์เพื่อกดปุ่มรับสาย

"ถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญฉันจะแข่งให้เธอต้องเสียติดกันสามวัน"

"แชมป์"

"เออ ฉันเอง คิดว่าเป็นนาวิน ต้าร์รีไง"

"บ้านนายสิ หน้าอย่างนายนะ โกะะตี้ยังหล่อกว่าเลย"

"อ้าว นั่นเอาปากหรือเอารักแร้พูดวะยัยน้ำ แล้วมีอะไรโทรมากลางดึกจะคลอດลู่กรีไง"

"จะบ้าหรือ ถ้าฉันจะคลอດลู่กรจริงฉันก็โทรไปที่โรงพยาบาลติ
จะโทรหานายทำแม่วะไร"

"เออ จริงของเธอ แล้วตกลงว่ามีอะไร" ในที่สุดแชมป์ก็เข้าเรื่องได้
เสียดี้

"ช่วงวันหยุดยาวที่จะถึงนี้นายว่างมั๊ย"

ชวัลย์วิทย์มองปฎิทินที่อยู่ตรงหัวเตียง "วางแผนไว้ว่าจะไปปายนะ
ทำไมหรือ"

"งั้นไปด้วยกันมั๊ย"

แชมป์ขมวดคิ้ว "นี่กินยาแล้วลืมหาชวดก่อนรีเปล่า ทำไมจู่ๆ
ถึงโทรมาชวนฉันไปเที่ยว แล้วไ้อ้บาสแฟนเธอละ เอาไปไว้ไหน ทำไม
ไม่ชวนมัน"

แต่ปลายสายก็ไม่ได้ตอบโต้เขากลับอย่างที่คิด "อ้าว นอกจากกินยา ลืมเขย่าขวดแล้วก็ยังเป็นไปอีกอะ...อ้าว...เฮ้ย! ร้องให้ทำไม่น้ำ ญาติ ฝ่ายไหนเสีย"

"ผู้ชายอย่างพวกนายมันเฮงช่วยทุกคนแหละ" นั้ฐฐาดากลับปน สะอื้น ทำให้แชมป์รับรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น เขาถอนใจก่อนจะพูดลุกขึ้น นิ่งเพราะตาสว่างเสียแล้ว

"ทะเลาะกับไอ้บาสเรื่องอะไรอีกล่ะ"

ปลายสายสะอื้นเบาๆ อีกสองหน ก่อนจะสูดน้ำมูกดั่งพืดใหญ่ "ไม่ได้ทะเลาะกัน" เสียงของน้ำยังเครือไม่หาย

"อ้าว ถ้าไม่ได้ทะเลาะกันแล้วร้องให้ทำไม มันขอเธอแต่งงานรึไง"

"เราเลิกกันแล้ว"

"อะไรนะ" แชมป์อุทานด้วยความตกใจปนเมินง

"บาสมันทิ้งฉัน"

"หา!" และยังคงงไม่หาย จนคนที่บอกกล่าวซึ่งอารมณ์ตกแบบสุดๆ ก็เกิดอาการหือตหลุดใส่แชมป์

"ก็บอกว่าบาสมันทิ้งฉัน และเราก็เลิกกันแล้ว หูตึงหรือไงยะ อีตา แชมป์บ้าๆๆๆ" และสิ่งที่แชมป์ได้ยินตามหลังคำอวยพรแบบคอมโบ้เซ็ท ก็คือเสียงตัดสายสัญญาณโทรศัพท์

ขวัญวิทย์มองโทรศัพท์มือถือในมืออย่างอึ้งๆ ก่อนจะเรียบเรียง ข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดและตีความ

บาสมันทิ้งฉัน...เราเลิกกันแล้ว' ไอ้บาสทิ้งน้ำ... น้ำกับไอ้บาสเลิกกัน แล้ว...

เมื่อทุกอย่างกระจ่างแจ้ง เขาก็กดหมายเลขที่คุ้นเคยจนแทบจะ ไม่ต้องจำแล้วรอปลายสายรับสาย เมื่อมีเสียงอู้อี้ดังผ่านกระบอกโทรศัพท์ แชมป์ก็ถอนใจ

"มีอะไรก็ว่ามา ฉันพร้อมที่จะฟังเธอร้องไห้แล้ว"

บทที่ 2

ชายหนุ่มร่างสูงที่ไปหน้าคมดูดูดันด้วยหนวดเคราเพราะเจ้าตัวตั้งใจไว้ ผิวที่เคยขาวถูกป้อมด้วยแสงแดดจนกลายเป็นสีเข้มกำลังยืนกอดอกพิงกำแพงด้วยท่าทางสบายๆ กำลังกวาดสายตามองหาใครบางคนอยู่ตรงชานชาลา และเมื่อพบว่าร่างโปร่งบางที่เขาคุ้นเคยดีกำลังเดินลงจากรถบัส จึงเข้าไปยกกระเป๋าแบบแบ็คแพ็คที่ดูแล้วคงหนักเอาการจากคนตัวเล็กกว่ามาถือไว้เสียเอง

"ตัวเท่าลูกหมา กระเป๋าใหญ่อย่างกับจะย้ายมาอยู่สักสองเดือน" ทั้งที่ปากบ่นแบบนี้ แต่ชวัลย์วิทย์ก็เดินนำหน้าภูฐานซึ่งเดินตัวปลิวไปยังลานจอดรถยนต์ข้างหน้าสถานีขนส่งอาเขตเซียงใหม่

"รถนายอยู่ไหนเธอแชมป์" ภูฐานเปิดปากพูดออกมาเป็นคำแรก

"จอดอยู่ทางโน้น" แชมป์ชี้ไปทางรถกระบะขับเคลื่อนสี่ล้อที่จอดอยู่ไม่ห่างนัก "ถ้าจะไปพายตามแผนการเดินทางที่เธอว่ายยาวมาให้ฟังคืนก่อนล่ะก็นะ เอารถเก่งไปละดับอนาคมนะ"

น้ำทำหน้าที่ "ขนาดนั้นเลย"

ชวัลย์วิทย์ทำเสียงจี้จี้ในลำคอเมื่อเห็นท่าทางฟอคะทันหันของน้ำ

"มันก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แต่เอารถไฟวีลส์ไปจะสะดวกกว่า" แล้วก็เปิดประตูรถพร้อมกับโหนตัวขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ

"เฮ้ จะยืนสวยอยู่อีกนานมั๊ยแม่คุณ รีบขึ้นรถมาสิ จะได้ทำอะไรรองท้องก่อนเดินทางกัน"

"ยะ รู้แล้ว" แล้วนักธุรกิจก็พาตัวเองเข้ามานั่งที่ข้างคนขับ พร้อมกับมองค้อนคนขับที่กำลังหัวเราะหึๆ ก่อนที่รถกระบะของซวัลย์วิทย์จะเคลื่อนตัวออกจากสถานีขนส่ง

หลังจากทานมื้อเช้าแบบเบาๆ เสรีจเรียบร้อยแล้ว แชมป์ก็พาเธอมุ่งหน้าสู่ป้าย โดยใช้เส้นทางสายเชียงใหม่-ฝาง ผ่านอำเภอแมริม แม่แตง ซึ่งเส้นทางนี้จะผ่านอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง และมีสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติหลายแห่ง ทำให้เป็นเส้นทางที่นักท่องเที่ยวนิยมใช้กันเป็นอย่างมาก เมื่อเลี้ยวซ้ายตรงสามแยกตลาดแม่มาลัย ก็เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางคดเคี้ยวบนเขาอันเลื่องชื่อของเทือกเขาถนนธงชัย

"กินยาแก้เมาเรียบร้อยแล้วมั๊ย" ซวัลย์วิทย์หันมาถามผู้โดยสารเพียงคนเดียวของทริปนี้

"กินหลังมื้อเช้าเมื่อกี้แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก" น้ำหัวเราะก่อนจะกล่าวต่อ "จริงๆ แล้วฉันเองก็ไม่ใช่คนเมารถเมาเรื่องง่ายหรอกนะ บาสต่างหาก ที่ขี้เมารถ..."

"น้ำ" โซเฟอร์เรียกชื่อเธอเมื่อจู่ๆ คนที่พูดแจ้วๆ ก็เงียบไป และเมื่อหันไปมองก็พบว่านักธุรกิจกำลังเผลอหลับปากแน่น พร้อมทั้งดวงตาวารีเอ่อคลอด้วยน้ำตา

"ขอโทษนะแชมป์" เสียงเธอพร่าลั่น น้ำตาหยดกลิ้งลงมาบนแก้มนวล แล้วก็ถูกปาดทิ้งลวกๆ "มาเที่ยวทั้งที ดันทำกร่อยตั้งแต่เดินทางเลย"

แชมป์เบนสายตาไปตั้งสมาธิที่ทางข้างหน้า "ช่างเถอะ ฉันเองก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่" แล้วแชมป์ก็หยิบกระดาษทิชชูที่วางอยู่ตรงหน้าคอนโซลยื่นให้

กับน้ำ

"เซ็ดหน้าเซ็ดตาซะ อีกเดี๋ยวก็จะถึงโป่งเดือดแล้ว ไปแช่เท้ากันให้สบายใจดีกว่านะ"

น้ำรับกระดาดาทิชชูมาซับน้ำตา ก่อนจะมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของแชมป์ที่เพิ่งสมาธิกับทางคดเคี้ยวตรงหน้าด้วยความซาบซึ้ง

"ขอบใจนะแชมป์" เธอพึมพำขอบคุณเขาเสียงแผ่ว

และแชมป์ก็ตอบแทนความซาบซึ้งใจที่เธอมีให้ด้วย... "กองไว้ตรงนั้นแหละ"

ก่อนกระดาดาทิชชูที่ใช้ซับน้ำตาเมื่อครู่จึงปลิวหิวไปใส่หน้าคนขับอย่างแรง พร้อมกับคำอวยพร (ในทางลบ) จากเธออีกชุดใหญ่

จากสามแยกตลาดแม่มาลัยราวี่สิบห้ากิโลเมตรจะมีทางแยกทางด้านขวามือซึ่งเป็นทางไปโป่งเดือด ซึ่งเป็นน้ำพุร้อนทางธรรมชาติที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย และเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดังที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไป

เส้นทางแยกตัวจากถนนใหญ่ที่นั่นนับว่าค่อนข้างหวาดเสียวอยู่พอสมควร เพราะขนาดถนนใหญ่ที่เป็นเส้นทางหลักยังคงคดเคี้ยวแบบชนิดที่ว่าแทบจะไม่เคยแตะเกียร์สูงได้นั้น พอมาถึงทางแยกซึ่งเป็นเส้นทางแคบๆ สำหรับใช้สัญจรทั่วไปสำหรับชาวบ้านที่อยู่ตามเส้นทางแล้วกลับยิ่งกว่า ทัศนวิสัยกับตัวเองในใจว่าตัดสินใจถูกแล้วที่เลือกมากับซัวลย์วิทย์ แทนที่จะมาเองโดยใช้บริการขนส่งมวลชนที่มีอยู่

"จริงๆ แล้วสมัยก่อนถนนเส้นนี้เป็นลูกรังหมด ถ้ามาหน้าฝนยิ่งร้าย ต้องถึงขนาดเอาโช้พ่นล้อรถเพื่อให้มันพอบดถนนไปได้เลยด้วยซ้ำ แต่พอเป็นที่รู้จักมากขึ้น ทางการก็เลยทำเป็นถนนลาดยางแบบที่เห็นนี่แหละ" แชมป์อธิบายเมื่อเห็นท่าทางหวาดเสียวของน้ำ

"ลำบากขนาดนั้นก็ยังมีมาเที่ยวนะคนเรา"